

Απόφαση ΠΕ NAP, 25 Ιουλίου 2020, μέρος Β

30.08.20

Βασικά αποσπάσματα από την απόφαση της ΠΕ του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση - Μέρος Β.

Η διαπίστωση πως το εργατικό-λαϊκό κίνημα και η μαχόμενη Αριστερά βρίσκονται αντιμέτωπα με μια κατάσταση με νέες και αναβαθμισμένες απαιτήσεις σφράγισε την **κοινή συνεδρίαση της Πολιτικής Επιτροπής του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και του Κεντρικού Συμβουλίου της νΚΑ** το Σάββατο 25 Ιούλη.

Τα δύο όργανα **συζήτησαν από κοινού τρία ξεχωριστά θέματα**, όμως βαθιά συνδεδεμένα μεταξύ τους και με τη συνολική ταξική διαπάλη: το ζήτημα των **δημοκρατικών ελευθεριών, του πολέμου και των ανταγωνισμών και του προσφυγικού**. Επιδίωξη η πιο συγκεκριμένη ανάλυση και ο σχεδιασμός της παρέμβασης, όπως αποτυπώθηκαν και στην απόφαση που καταλήχθηκε.

Παρακάτω αποσπάσματα από το **2ο μέρος της απόφασης που αφορά τον πόλεμο, τους ανταγωνισμούς και τις εξελίξεις στην περιοχή της Αν. Μεσογείου καθώς και την αντιπολεμική παρέμβαση της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς:**

Από την Απόφαση της Π.Ε. του NAP για τη Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Β ΚΕΦΑΛΑΙΟ: ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

Το ζήτημα της αντιπολεμικής παρέμβασης και πάλης έχει έρθει επιτακτικά στο προσκήνιο και επιδρά καθοριστικά στη διαμόρφωση των όρων ζωής και της ταξικής συνείδησης, γι' αυτό απαιτείται **αναβάθμιση της συλλογικής μας αντίληψης και παρέμβασης στην κοινωνία, στο κίνημα και στην Αριστερά.**

Η ευρύτερη γειτονιά της Ελλάδας, από την ανατολική Ευρώπη και τα Βαλκάνια έως την Τουρκία, τη Μέση Ανατολή και τη βόρεια Αφρική, **αποτελεί πεδίο έκφρασης αστικών ανταγωνισμών, επιθέσεων κατά των λαών και πολέμων**, που ενισχύουν την ανησυχία, το φόβο και τον εθνικισμό μεταξύ των λαών. Στο έδαφος αυτό, η επίθεση κυβέρνησης, κεφαλαίου και ευρύτερα αστικού συστήματος παίρνει **χαρακτηριστικά αντιδραστικής τομής** (σε συνδυασμό και με όσα επιχειρούνται με αφορμή τον κορονοϊό). Από την άλλη βεβαίως δημιουργείται το έδαφος για αντιπολεμική, αντιιμπεριαλιστική και αντικαπιταλιστική ριζοσπαστικοποίηση.

A. Το συνολικό πλαίσιο

1. Για να γίνουν κατανοητές οι εξελίξεις και για να μην κυριαρχούν επιφανειακές αντιλήψεις είναι ανάγκη να συνδεθεί η πολεμική έξαρση που ζούμε με την καπιταλιστική κρίση (την οποία δεν μπορεί να υπερβεί με σταθερό και δυναμικό τρόπο το σύστημα) και την όξυνση των αστικών ανταγωνισμών.

Το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση έχει από παλιότερα προχωρήσει σε σημαντικές επεξεργασίες για το θέμα του πολέμου στην εποχή του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού και για το πώς συνδέεται οργανικά με την εκμετάλλευση και την ταξική πάλη. Ο σύγχρονος πόλεμος αποτελεί περισσότερο από ποτέ καταστροφικότερη έκφραση και οργανική πλευρά του γενικευμένου «κοινωνικού πολέμου» του κεφαλαίου κατά της εργατικής τάξης, των υπό εκμετάλλευση και καταπίεση κοινωνικών στρωμάτων.

Στο 4ο συνέδριο (Δεκέμβριος 2017) υπογραμμίζαμε πως έχουμε μπει σε περίοδο που σημαδεύεται (και) από την όξυνση των αστικών ανταγωνισμών μεταξύ καπιταλιστικών κρατών και ιμπεριαλιστικών συνασπισμών, με αποτέλεσμα την αναβάθμιση της πολεμικής απειλής και την έκρηξη πολεμικών συγκρούσεων, ιδιαίτερα στην περιοχή μας. Ταυτόχρονα, ο πόλεμος σήμερα δένεται πιο στενά με την ταξική πάλη και την επίθεση του κεφαλαίου στην εργασία.

Συγκεκριμένα σημειώναμε πως οι αστικές τάξεις και τα κράτη τους μέσω του πολέμου και της καταστροφής ανθρώπινων ζωών, υποδομών, κατοικιών κ.λπ. που τον συνοδεύουν, **πρώτο** καταστρέφουν παραγωγικές δυνάμεις, δηλαδή επιχειρούν εκτόνωση της κρίσης και διαμόρφωση νέων πεδίων κερδοφορίας. **Δεύτερο**, επιχειρούν το ξαναμοίρασμα των σφαιρών επιρροής, των αγορών, των πλουτοπαραγωγικών πόρων, των ενεργειακών πηγών και δρόμων, με ταυτόχρονη προσπάθεια υπαγωγής περιφερειακών χωρών στις σύγχρονες τάσεις του ολοκληρωτικού καπιταλισμού (αναδιαρθρώσεις) υπό την κηδεμονία ηγεμονικών καπιταλιστικών κρατών και των πολυεθνικών τους. **Τρίτο**, αναπτύσσεται ο επιχειρηματικός γαλαξίας που κερδίζει οικονομικά από τον πόλεμο (κατανάλωση πολεμικού υλικού), την προπαρασκευή του (στρατιωτικές δαπάνες, εξοπλισμοί) και τη μεταπολεμική κατάσταση (ανοικοδόμηση κατεστραμμένων περιοχών), και πλέον δεν περιλαμβάνει μόνο ή κυρίως το παραδοσιακό στρατιωτικοβιομηχανικό σύμπλεγμα, αλλά μια πολύ ευρεία γκάμα εταιρειών: εταιρείες πληροφορικής, επιτήρησης και ασφάλειας, παραγωγής και εμπορίας (νόμιμης ή μη) οπλικών συστημάτων, ιδιωτικοί μισθοφορικοί στρατοί, παροχής υπηρεσιών στο στρατό, κατασκευαστικές εταιρείες. Το 2019 οι στρατιωτικές δαπάνες έφτασαν τα 1,917 τρις. δολάρια, το υψηλότερο επίπεδο των τελευταίων 30 ετών, αυξημένες από το 2018 κατά 3,6%. Πρωταθλητές είναι οι ΗΠΑ, η Κίνα, η Ινδία, η Ρωσία και η Σαουδική Αραβία. Στις πέντε αυτές χώρες αναλογεί το 62% του συνόλου (μόνο οι ΗΠΑ 38%).

Σημαντικός παράγοντας για την ικανότητα του συστήματος να προχωρά σε πολεμικές περιπέτειες είναι η απουσία «αντίπαλου δέους» σε εγχώριο και διακρατικό επίπεδο, που θα καθιστούσε τον πόλεμο επικίνδυνη για τις αστικές τάξεις περιπέτεια. Από την άλλη, επιδιώκουν και συχνά καταφέρνουν μέσω της πραγματικής ή επισιόμενης πολεμικής απειλής/εμπλοκής να τίθεται σε πειθάρχηση ο λαϊκός παράγοντας.

Σημειώναμε στις *Θέσεις* του 4ου Συνεδρίου πως «οι πολεμικές συγκρούσεις έχουν πολλαπλασιαστεί, είναι διαρκείς (π.χ. Μέση Ανατολή, Υποσαχάρια Αφρική), έχουν διαχυθεί σε πολλά σημεία του πλανήτη, έχουν γίνει δεύτερη φύση της σύγχρονης εποχής του καπιταλισμού. Ο πόλεμος στη νέα εποχή γίνεται ακόμη πιο καταστροφικός, θανατηφόρος και

αντιδραστικός. Είναι χαρακτηριστικό ότι, ενώ παλαιότερα θύματα ήταν κυρίως στρατιώτες στα πεδία των μαχών, σήμερα είναι κυρίως άμαχοι. Από το 2001 υπάρχουν πάνω από 2,5 εκατομμύρια νεκροί και εκατομμύρια ανάπηροι από τους πολέμους σε Ιράκ, Αφγανιστάν, Συρία, Παλαιστίνη, Ν. Σουδάν, Λιβύη, Ουκρανία, κ.α.».

Σημειώνουμε πλευρές για τα νέα τεχνολογικά δεδομένα που «αλλάζουν αρκετά τη μορφή του πολέμου αλλά όχι την αντιδραστική ουσία και την καταστροφική δύναμή του», μιλήσαμε για τον «υβριδικό πόλεμο, που συνδυάζει με ευελιξία στοιχεία συμβατικών επιχειρήσεων, μη συμβατικού πολέμου και κυβερνοπόλεμου, μεταφέροντας το «πεδίο της μάχης» και στα μετόπισθεν και ενσωματώνοντας –πλάι στις κλασικές στρατιωτικές δράσεις- μεθόδους όπως η προπαγάνδα, η παραπληροφόρηση, η άσκηση πολιτικής πίεσης, η υποστήριξη ένοπλων ομάδων, η εμπλοκή ιδιωτικών εταιρειών και μισθοφορικών σωμάτων, η χρήση των προσφύγων ως μέσο πίεσης κ.ά. Και τα είδαμε όλα αυτά να αναπτύσσονται στη Συρία, στη Λιβύη και στα σύνορα Ελλάδας-Τουρκίας. Ειδικά στον Έβρο και στα νησιά αναπτύχθηκαν πολεμικού τύπου επιχειρήσεις κατά προσφύγων-μεταναστών, με χρήση πραγματικών πυρών και στοιχεία «υβριδικού πολέμου». Εξελίσσεται παράλληλα η φιλολογία από την κυβέρνηση και σχεδόν το σύνολο των αστικών ΜΜΕ περί «επίθεσης» και «πολέμου», με στόχο τους πρόσφυγες/μετανάστες. Εμείς ξεκαθαρίζουμε πως δεν υπάρχει καμία εισβολή και κανένας πόλεμος από την πλευρά των προσφύγων, πως αυτός ο χαρακτηρισμός έχει σκοπό να διευκολύνει τη χρήση (και) πολεμικών μέσων εναντίον τους.

Την περίοδο της κρίσης και της όξυνσης των ανταγωνισμών οι πόλεμοι θα αυξάνονται, θα γενικεύονται, ενώ μεγαλώνει ο κίνδυνος να μη γίνονται πια μόνο «δι' αντιπροσώπων» αλλά και με απευθείας αναμέτρηση των «μεγάλων δυνάμεων».

Ειδικά τα τελευταία χρόνια, διαμορφώνεται μια κατάσταση όπου έχουν οξυνθεί οι διαμάχες των καπιταλιστικών κρατών, υπάρχει αδυναμία σταθερών συμμαχιών και αλλαγή στρατοπέδων ανά θέμα (οι σχέσεις Τουρκίας – Ρωσίας είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα στη περιοχή μας). Επικρατεί μεγάλη ρευστότητα, ένδειξη αδυναμίας και κρίσης του συστήματος, η οποία όμως εντείνει τους κινδύνους και διαλύει κυριολεκτικά χώρες και λαούς (Λιβύη, Συρία, Ιράκ).

ΗΠΑ: Τα προηγούμενα χρόνια καταγράφηκε μια σχετική υποχώρηση της αμερικανικής υπερδύναμης, κυρίως στο οικονομικό επίπεδο με έκφραση όμως και στο γεωπολιτικό-στρατιωτικό (με τάση σχετικού περιορισμού των πολυδάπανων στρατιωτικών επεμβάσεων και αντικατάστασης της πολύ μαζικής στρατιωτικής παρουσίας ως διεθνής χωροφύλακας σε πιο στοχευμένες κι άμεσα επωφελείς επεμβάσεις π.χ. Συρία παραμένουν στις πετρελαιοπηγές). Αυτή την τάση, η οποία είχε ξεκινήσει και από την διακυβέρνηση Ομπάμα, εκφράζει η προεδρία Τραμπ, μέσα σε ένα κλίμα αντιπαραθέσεων και αστάθειας στο εσωτερικό των ΗΠΑ, με βάση την κοινωνική αναταραχή κι ενόψει προεδρικών εκλογών. Στο πλαίσιο αυτό οι ΗΠΑ επιχειρούν να επιστρέψουν ξανά στην περιοχή (βλέπε αυξημένη παρέμβαση ΝΑ Μεσόγειο), ανακτώντας έδαφος από ευρωπαϊκές χώρες, Ρωσία αλλά και Κίνα (στο οικονομικό επίπεδο, χαρακτηριστικά όσα γίνονται στην Ελλάδα), αλλά με πιο επικεντρωμένους στόχους (ανάσχεση Ρωσίας, ενεργειακοί πόροι Συρία, ΝΑ Μεσόγειος κλπ., κτύπημα Ιράν, στήριξη Ισραήλ) και με σαφώς επιθετική λογική.

Ο ρόλος της **Ευρωπαϊκής Ένωσης** στα θέματα διεθνούς πολιτικής είναι αντιδραστικός. Η παρέμβασή της ως ολόκληρη έχει υποχωρήσει, με τα ισχυρότερα κράτη μέλη της να ασκούν

-ακόμα πιο έντονα από παλιότερα- αυτοτελή πολιτική (βλ. Συρία, Λιβύη, σχέσεις με Ρωσία κλπ.). Αποτελεί έκφραση κι αυτό της όξυνσης των αντιθέσεων. Από την άλλη βέβαια, από κοινού διαμορφώνουν το πλαίσιο μέσα στο οποίο θα δρουν και θα ανταγωνίζονται και μεταξύ τους και με τα άλλα καπιταλιστικά μπλοκ. Π.χ. σοβαρή αύξηση των δαπανών για εξοπλισμούς (Γερμανία αύξηση 10% το 2019, αλλά 15 φορές λιγότερα από ΗΠΑ) και μέσα ελέγχου και καταστολής, Ευρώπη-φρούριο κατά προσφύγων κλπ., προώθηση ευρωπαϊκών θεσμών στρατιωτικής επέμβασης και φύλαξης συνόρων (π.χ. FRONTEX), ενώ η Γαλλία του Μακρόν κυρίως προωθεί μια στρατιωτική συσπείρωση της ΕΕ και αυτονομία από ΗΠΑ και NATO («NATO εγκεφαλικά νεκρό»), ελπίζοντας πως η Γαλλία θα παίξει ένα ηγετικό ρόλο κλπ.

Ως υπόβαθρο όλων των αντιτιθέμενων πλευρών και παρά τις μεταξύ τους αντιπαραθέσεις διαμορφώνονται ως τάσεις δύο βασικά «στρατόπεδα» (όχι με τη συνοχή και την ιδεολογικό-πολιτική ενοποίηση παλιότερων εποχών): από την μια πλευρά - και παρά τις πολύ μεγάλες αντιπαραθέσεις και ανταγωνισμούς - ο καπιταλισμός της Δύσης (ΗΠΑ/NATO, ΕΕ), που προσπαθεί να ανασχέσει-ελέγξει-αξιοποιήσει την άνοδο της καπιταλιστικής Κίνας, την πιθανή συμμαχία της με την καπιταλιστική Ρωσία και άλλες χώρες (π.χ. Ιράν), που εν δυνάμει διαμορφώνεται στον άλλο πόλο.

Αξιοσημείωτο εδώ είναι πως τα δύο αυτά στρατόπεδα δεν έχουν διαφορετικό ιδεολογικό πρόσημο, όπως την εποχή του Ψυχρού Πολέμου, καθώς η ουσία του συστήματος δεν αμφισβητείται. Καθαρή αιματοχυσία «για τ' αφέντη το φαί». Με βάση και αυτό το εργατικό κίνημα και η Αριστερά δεν μπορεί να επιλέγει «καλό» ή «κακό» (ή έστω «λιγότερο κακό») στρατόπεδο.

2. Οι πόλεμοι δίχως τέλος και οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις συμβαδίζουν με την καθολική επίθεση στο επίπεδο ζωής και στα δικαιώματα των εργατικών-λαϊκών στρωμάτων, στις ελευθερίες (στο όνομα και της αντιμετώπισης της «τρομοκρατίας») και στο επίπεδο των ιδεών, με όλο και πιο συχνή αξιοποίηση του στρατού στις πόλεις των «μετόπισθεν» (ΗΠΑ, βλέπε και Πόρτλαντ), καθώς και με αστυνομικές «αντιτρομοκρατικές» επιχειρήσεις και «στρατιωτικοποίηση» της αστυνομίας. Ταυτόχρονα, οι πρόσφυγες και οι ξεριζωμένοι της οικονομικής περιβαλλοντικής λεηλασίας στοχοποιούνται, φυλακίζονται, εκβιάζονται, γίνονται αντικείμενο στυγνής εκμετάλλευσης ή και χρησιμοποιούνται ως μέσο πίεσης.

Απαιτείται από τη μεριά του αντικαπιταλιστικού αντιπολεμικού κινήματος και της κομμουνιστικής αριστεράς η σύνδεση του πολέμου και των ανταγωνισμών με το φαινόμενο της σύγχρονης προσφυγιάς μετανάστευσης, ως μια από τις κύριες αιτίες γέννησης των μεταναστευτικών ρευμάτων της εποχής μας, μαζί με την οικονομική λεηλασία και φτώχεια, τις πολιτικές και θρησκευτικές διώξεις, την περιβαλλοντική κρίση. Απαιτείται η αποκάλυψη αυτής της σύνδεσης μέσα στο λαό και τη νεολαία και συνεπακόλουθα η διαμόρφωση ενός κινήματος που θα αντιπαλεύει τις αιτίες της προσφυγιάς και της μετανάστευσης, ενάντια στη πολεμική απειλή και προετοιμασία, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και τη συμμετοχή της Ελλάδας μας σε αυτές, τις κυβερνήσεις, τον εθνικισμό, το ρατσισμό, την ακροδεξιά, την Ευρώπη φρούριο της ΕΕ η οποία μαζί με τις ΗΠΑ και το NATO έχει βάψει τα χέρια της με το αίμα των λαών.

Για όλους αυτούς τους λόγους **η ταξική διεθνιστική πάλη για την ειρήνη των λαών και την ήττα της αστικής στρατηγικής είναι επιτακτικό καθήκον και οργανικό στοιχείο της πάλης του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος.**

B. Οι εξελίξεις στην περιοχή μας

3. Για να κατανοήσουμε τις εξελίξεις στην περιοχή πρέπει να δούμε τις βασικές κινητήριες δυνάμεις («παίκτες»), στην αλληλοδιαπλοκή / αλληλεπίδραση των παρεμβάσεων τους:

i. Οι ιμπεριαλιστικοί συνασπισμοί (NATO, ΕΕ) και τα ηγεμονικά καπιταλιστικά κράτη (ΗΠΑ, Κίνα, Ρωσία, Γερμανία, Γαλλία, Βρετανία κλπ.), είτε μέσω συνασπισμών είτε αυτοτελώς (σημειώσαμε ορισμένες πλευρές παραπάνω).

ii. Οι αστικές τάξεις της περιοχής έχουν αυτοτελή ρόλο και ιδιαίτερα συμφέροντα, τα οποία προωθούν σε επιδίωξη συμμαχίας με κάποια από τα ηγεμονικά καπιταλιστικά-ιμπεριαλιστικά μπλοκ. Υπερβαίνουμε αντιλήψεις που:

- βλέπουν χώρες ως εξαρτημένες και αστικές τάξεις ως απλά υποχείρια των ιμπεριαλιστών. Πρόκειται για αντιλήψεις της παραδοσιακής Αριστεράς, τάσεων του μ-λ χώρου, «πατριωτικών» δυνάμεων κλπ., που υποβαθμίζουν τον αυτοτελή ρόλο των κυβερνήσεων και των αστικών τάξεων, με αποτέλεσμα να αδυνατίζει η κριτική σε αυτές και να διαμορφώνονται ψευδαισθήσεις για δυνατότητα απεμπλοκής της αστικής τάξης από τους ιμπεριαλιστικούς συνασπισμούς ή και για επί μέρους συμμαχίες με αστικά τμήματα.

- βλέπουν τις αστικές τάξεις να παρεμβαίνουν μόνες τους και δεν αντιλαμβάνονται πως δρουν σε ευρύτερο πλαίσιο, διεκδικώντας κομμάτι από την πίτα, αλλά που συνήθως την μοιράζει άλλος. Για παράδειγμα, ο ελληνικός στρατός συμμετέχει σε αποστολές του NATO, της ΕΕ ή των ΗΠΑ/Γαλλίας κλπ. εντασσόμενος σε μια επιθετική συμμαχία υπό ηγεμονία των δυνάμεων που την οργανώνουν. Παρόμοιες αντιλήψεις αγνοούν ή αδυνατούν να δουν τη διαφορά δύναμης μεταξύ των καπιταλιστικών κρατών ξεχνώντας το δίπολο ενότητα/ανταγωνισμός βάση ισχύος, που καθορίζει τις θέσεις των καπιταλιστικών κρατών στο διεθνές καπιταλιστικό πλέγμα και τη θέση τους στον ανταγωνισμό με συνέπεια λαθεμένες ιεραρχήσεις και ελλείμματα γραμμής (διάφορα αναρχικά-αυτόνομα ρεύματα, τροτσικιστικές οργανώσεις). Κυρίως υποτίμηση της πάλης κατά των συμμαχιών/δεσμών της ελληνικής ολιγαρχίας με NATO, ΗΠΑ, ΕΕ, των στόχων για έξοδο από NATO-ΕΕ, απομάκρυνση των βάσεων κλπ.

- αναδεικνύουν το ρόλο του αστικού κράτους (π.χ. Ελληνικό κράτος, Τουρκικό κράτος) χωρίς αντίστοιχη αναφορά και σύνδεση με τα συμφέροντα που εξυπηρετεί (το οποίο είναι και καθοριστικό): συμφέροντα της αστικής τάξης της χώρας και της υπερεθνικής καπιταλιστικής συμμαχίας που συμμετέχει το κράτος (όχι «εθνικά συμφέροντα» γενικά αλλά εθνικά αστικά συμφέροντα).

iii. Αυτοτελή ρόλο παίζουν και τα μεγάλα πολυεθνικά πολυκλαδικά μονοπώλια (κυρίως της ενέργειας) για την προώθηση των συμφερόντων τους, αλλά με άλλο ειδικό βάρος και πάντα σε στενή σχέση με το κράτος αφετηρία τους και τον ιμπεριαλιστικό συνασπισμό στον οποίο αναφέρονται (καθώς δεν διαθέτουν στρατιωτικές δυνάμεις).

Η συνδυασμένη ανάλυση και των τριών αυτών παραγόντων δίνει τη βάση για μια σύγχρονη αντικαπιταλιστική – αντιιμπεριαλιστική αντιπολεμική γραμμή.

4. Στο συνολικό αυτό πλαίσιο αναπτύσσεται ο ανταγωνισμός των αστικών τάξεων Ελλάδας-Τουρκίας.

Η ελληνική αστική τάξη επιχειρεί να συνδέσει την προσπάθεια ανάκαμψής της (στη βάση των αντιδραστικών αντεργατικών κατακτήσεων μετά και μέσω των αναδιαρθρώσεων μνημονιακών και μη) στο εσωτερικό με την επιχείρηση αναβάθμισης της γεωστρατηγικής και οικονομικής θέσης στην ευρύτερη περιοχή, με τη συμμετοχή της στην αξιοποίηση των ενεργειακών κοιτασμάτων της ΝΑ Μεσογείου (εκχωρώντας τα δικαιώματα για τον πρώτο εξορυκτικό ρόλο στις μεγάλες πολυεθνικές ΗΠΑ και ΕΕ), αλλά και ευρύτερα με την υποστήριξη των επιθετικών σχεδίων των ηγεμονικών καπιταλιστικών κρατών και συνασπισμών (ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ).

Οι ελληνικές κυβερνήσεις (ΝΔ τώρα, ΣΥΡΙΖΑ παλιότερα) εμφανίζονται ως ο «καλός στρατιώτης» ΝΑΤΟ και ΕΕ, θεωρώντας πως έτσι θα πάρει το ελληνικό κεφάλαιο κομμάτι από την πίτα της λεηλασίας (επιχειρώντας να καλύψουν το κενό που αφήνει η αμφίσημη θέση της Τουρκίας, μια πολιτική που ιστορικά έχει αποδειχτεί καταστροφική για το λαό).

- Οικοδομούν τον αντιδραστικό επιθετικό άξονα Ελλάδα-Κύπρου-Ισραήλ-Αιγύπτου, με την ενθάρρυνση, συμμετοχή, επίβλεψη από τις ΗΠΑ και συμμαχίες με αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα.

- Προσφέρουν νέες βάσεις και πλήθος στρατιωτικών διευκολύνσεων στις ΗΠΑ: Σούδα, Λάρισα, Αλεξανδρούπολη, Στεφανοβίκειο, Άραξος κλπ.

- Προωθούν στρατηγική συμμαχία, συνεκπαιδεύσεις με ΗΠΑ και Γαλλία, αυξανόμενη συμμετοχή σε ιμπεριαλιστικές στρατιωτικές επεμβάσεις και αποστολές (Λίβανος, Περσικός Κόλπος, Κόσοβο κλπ.)

- Σχεδιάζουν και φτιάχνουν αγωγούς σε αμφισβητούμενες περιοχές (π.χ. east med), μοιράζουν οικόπεδα, διατρανώνουν συμφέροντα και εξαγγέλλουν ΑΟΖ χωρίς συμφωνία και σε αντιπαράθεση με την Τουρκία (και άλλες χώρες).

- Προωθούν νέους δυσβάστακτους εξοπλισμούς (ενώ η Ελλάδα παραμένει 2η χώρα στο ΝΑΤΟ σε ποσοστό στρατιωτικών δαπανών στο ΑΕΠ).

Η ελληνική αστική τάξη και το κράτος της αξιοποιεί τη θέση της στην ΕΕ και το προηγούμενο «στάτους» στην περιοχή, επιδιώκοντας ταυτόχρονα να γίνει αιχμή του δόρατος της πολιτικής ΗΠΑ και ΕΕ.

Από την άλλη πλευρά, **η τουρκική αστική τάξη και το κράτος της**, υπό την κυβέρνηση Ερντογάν και του αυταρχικού καθεστώτος που έχει επιβληθεί (ειδικά μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα του 2016), επιδιώκει να αναβαθμίσει το ρόλο της στην ευρύτερη περιοχή, εκφράζοντας τη δυναμική οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη των τελευταίων δεκαετιών, την άνοδο μιας νέας αστικής τάξης συνδεδεμένης με το ισλαμικό πολιτικό ρεύμα και με προσανατολισμό και προς Ασία-Αφρική, όχι μόνο ΕΕ. Επιδιώκει επίσης να αντιμετωπίσει τα προβλήματα της οικονομικής αστάθειας και τις απειλές από τις ανακατατάξεις στην περιοχή (κουρδικό).

Η σημερινή τους στάση δεν είναι συγκυριακή, αλλά αποτέλεσμα αναβάθμισης του ρόλου και της ισχύος της, της σημαντικής αύξησης του πλεονάζοντος κεφαλαίου και παραγωγικού δυναμικού, ενώ η ευρεία καταστολή στο εσωτερικό διασφαλίζει (ως τώρα) μια αστυνομοκρατούμενη «κοινωνική ειρήνη», η οποία όμως αμφισβητείται λόγω της

επιδείνωσης της οικονομικής κατάστασης. Η κυβέρνηση Ερντογάν εμφανίζεται ως αναθεωρητική δύναμη απέναντι στις συμφωνίες, ο Τουρκικός στρατός έχει εισβάλλει πρόσφατα στρατιωτικά σε δύο χώρες (Συρία, Ιράκ), παρεμβαίνει ανοικτά στρατιωτικά στη Λιβύη, έχει βάση στο Κατάρ, παρεμβαίνει σε χώρες της Αφρικής, ενώ έχει εισβάλλει από το 1974 στην Κύπρο. Αναπτύσσει ισχυρή πολεμική βιομηχανία. Η κυβέρνηση Ερντογάν διαμόρφωσε το μνημόνιο και προχώρησε σε «χάραξη ΑΟΖ» με την Λιβύη (αγνοώντας ή περιορίζοντας δραστικά την επιρροή των ελληνικών νησιών), προχωρά σε επιλεκτικές όσο και εύθραυστες συνεργασίες με τη Ρωσία, με τον ISIS παλιότερα, διαπραγματεύεται με ΗΠΑ και ΕΕ, έχει ενισχύσει τον αυτοτελή της ρόλο και λειτουργεί αποσταθεροποιητικά - ρίχνοντας κι αυτή **λάδι στη φωτιά των ανταγωνισμών**.

Ο ανταγωνισμός των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας έχει ταξική-εκμεταλλευτική βάση και είναι άδικος, αντιδραστικός και επιθετικός και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου.

Η εκτίμηση αυτή είναι θεμελιώδης και δεν επηρεάζεται από: Την διαφορά ισχύος μεταξύ των δύο κρατών. Τη ρητορική της κάθε κυβέρνησης και τον τρόπο που επιχειρεί πρωτίστως να προωθήσει τα συμφέροντά της. Το ποιος εμφανίζεται ως «επιτιθέμενος/αμυνόμενος» κλπ.

Στο πλαίσιο της ιδιαίτερης στρατηγικής των αστικών τάξεων σε Ελλάδα και Τουρκία και σε συνδυασμό με συμφέροντα ΗΠΑ, ΕΕ, Ρωσίας και άλλων δυνάμεων διαμορφώνονται δύο «δρόμοι» για τις ολιγαρχίες των δύο χωρών.

Ο **πρώτος**, στηρίζεται στην πεποίθηση ότι θα κερδίσουν αποφασιστικά στον **ανταγωνισμό με τον «απέναντι» μέσω της επιβολής στη βάση της ισχύος**. Ο δρόμος αυτός δεν αποκλείει **επιθετικές κινήσεις επιβολής της θέλησης της μιας χώρας στην άλλη**, με πολεμικές ενέργειες ή με άλλες προκλήσεις. Εδώ εντάσσονται οι απειλές αλλά και η κινητοποίηση των ένοπλων δυνάμεων της Τουρκίας για έρευνες ή και δοκιμαστικές εξορύξεις στη ΝΑ Μεσόγειο σε περιοχές που η Ελλάδα θεωρεί μέρος της υφαλοκρηπίδας-πιθανής ΑΟΖ αλλά η Τουρκία το αμφισβητεί, το καθημερινό παιχνίδι με τη φωτιά στα νερά και στους αιθέρες του Αιγαίου ή/και στις βραχονησίδες για τη δημιουργία τετελεσμένων, η χάραξη του Eastmed με συμμετοχή της Ελλάδας και αποκλεισμό της Τουρκίας αλλά και το Τουρκολυβικό σύμφωνο από την άλλη, η προσπάθεια της Αθήνας να διαμορφώσει μια ειδική στρατιωτική συνεργασία με το Παρίσι (με παράπλευρο κόστος μεγάλες αγορές όπλων-πλοίων κλπ. από τη Γαλλία), το δράμα των προσφύγων και η προσπάθεια των δύο πλευρών μέσα από την αντιπαράθεση «προώθησης - απώθησης» τους να κερδίσουν πόντους στο μεταξύ τους ανταγωνισμό, οι απειλές της Ελλάδας για επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12 μίλια και η τουρκική απάντηση για casus belli, αλλά και η Τουρκική εισβολή και το πραξικόπημα της ελληνικής χούντας στην Κύπρο.

Παρ' όλο αυτά και ταυτόχρονα με την όξυνση της πολεμικής ρητορικής και στις δύο πλευρές του Αιγαίου, αναπτύσσονται και οι τάσεις για ένα **δεύτερο δρόμο**, δηλαδή το **ενδεχόμενο μιας κάποιας συμφωνίας** με την μεσολάβηση και επιδιαιτησία των ηγεμονικών καπιταλιστικών κρατών (πρωτίστως των ΗΠΑ, από ΕΕ κλπ.). Ο «δρόμος» αυτός αποτελεί επιλογή των ΗΠΑ, που θέλουν αφενός να κρατήσουν την Τουρκία στο NATO και να την τραβήξουν μακριά από τη Ρωσία, αφετέρου θέλουν «ήρεμα νερά», μείωση του κόστους κατασκευής-μεταφοράς των υδρογονανθράκων και απρόσκοπτα κέρδη στις πολυεθνικές (όπως η ExxonMobil). Δεν είναι τυχαίο πως η Τουρκία αναβάθμισε την επιτυχημένη

παρέμβασή της στη Λιβύη, καθώς πήρε το ΟΚ από τις ΗΠΑ για να λειτουργήσει ο Σάρατζ και ως ανάχωμα στην επιρροή της Ρωσίας μέσω Χάφταρ. Αυτή την προοπτική συζητά και το Ισραήλ, το οποίο βελτιώνει σταδιακά τις σχέσεις του με την Τουρκία. Μια προοπτική συνεννόησης-συμφωνίας προκρίνει και η Γερμανία, αλλά και η πλειονότητα της ΕΕ, η οποία υποστηρίζει άλλες πλευρές συνεργασίας μεταξύ Ελλάδας-Τουρκίας, όπως στην Κοινή Δήλωση για το προσφυγικό, στην οικονομία ή στον «αντιτρομοκρατικό αγώνα». Επίσης, και στην Κύπρο, ισχυρά τμήματα της ελληνοκυπριακής αστικής τάξης βλέπουν πως οδηγείται σε αδιέξοδο η πολιτική των εξορύξεων και θα ξαναμπεί στο τραπέζι και το Κυπριακό.

Πρόκειται για την περιβόητη λογική **της συνεκμετάλλευσης υπό τις πολυεθνικές**, η οποία όμως κρύβει επίσης πολλούς κινδύνους: Μπορεί να περάσει μέσα από σκληρά πολεμικά επεισόδια για τη διαμόρφωση καλύτερων όρων. Έχει όλα τα αρνητικά σημεία που έχουμε σημειώσει γενικά: λεηλασία από τις πολυεθνικές, υπερεκμετάλλευση εργασίας, περιβαλλοντικοί κίνδυνοι/ρύπανση, τροφοδότηση νέου κύκλου ενέργειας από υδρογονάνθρακες επιταχύνοντας την κλιματική αλλαγή, ενώ εμπεριέχει απειλές νέων αναφλέξεων εάν κάτι δεν πάει καλά στη μοιρασιά. **Προφανώς, το εργατικό-λαϊκό κίνημα πρέπει να είναι αντίθετο και σε αυτές τις λογικές, όχι όμως από την πλευρά του εθνικιστικού μεγαλοϊδεατισμού.**

Συνολικά, το εργατικό κίνημα και η αντικαπιταλιστική κομμουνιστική Αριστερά πρέπει να είναι αντίθετο στην αστική στρατηγική και τις παραλλαγές της, αντιπαλεύοντας την ουσία των επιδιώξεων του κεφαλαίου, με όποιους δρόμους και εάν υλοποιείται. Είμαστε ενάντια συνολικά στις ΑΟΖ και στη νέα «εποχή των περιφράξεων», της μοιρασιάς «οικοπέδων» στις θάλασσες. Αντιστεκόμαστε στις αστικές και ιμπεριαλιστικές διευθετήσεις.

Υποστηρίζουμε πως την ειρήνη θα κτίσει μόνο **η συνεργασία των λαών της περιοχής** και η επιλογή **για μια άλλη διαχείριση των φυσικών πόρων**, σε αρμονία με το περιβάλλον, χωρίς την υπερεκμετάλλευση ανθρώπου και φύσης.

Από τον αστικό ανταγωνισμό και την πρόσδεση στους ιμπεριαλιστικούς άξονες, χαμένοι βγαίνουν οι λαοί των δύο χωρών, που πληρώνουν τους **εξοπλισμούς** και ποτίζονται με **εθνικιστικό δηλητήριο.**

Οι λαοί σε Ελλάδα και Τουρκία καλούνται από τις κυβερνήσεις των χωρών τους να ξεχάσουν τα οξύτατα κοινωνικά και δημοκρατικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν, να μισήσουν ο ένας τον άλλο, αλλά και να δηλώσουν προθυμία να σκοτώσουν και να σκοτωθούν, υποτίθεται στο όνομα «της πατρίδας, των εθνικών δικαιών και της εθνικής κυριαρχίας σε στεριά και θάλασσα». Ωστόσο, ο κάλπικος πατριωτισμός των αστικών τάξεων βρομάει πετρέλαιο/φυσικό αέριο, κέρδη, εμπόριο και πνιγμούς προσφύγων, εθνικιστική τύφλωση και βαρύ πλήγμα στις ελευθερίες, αίμα και πόλεμο!

Γ. Οι επιδιώξεις της ελληνικής άρχουσας τάξης

5. Το ελληνικό κεφάλαιο επιχειρεί ενιαία να προωθήσει τα συμφέροντά του και στο εσωτερικό, με την προώθηση της απρόσκοπτης καπιταλιστικής ανάπτυξης των κερδών μετατρέποντας τα εργατικά λαϊκά δικαιώματα και το περιβάλλον καύσιμη ύλη – αλλά και στο εξωτερικό με την προώθηση της γεωστρατηγικής και οικονομικής του αναβάθμισης, σε

συμμαχία με ΗΠΑ και ΕΕ. Επιχειρεί να επιβάλλει **κοινωνική ειρήνη στο εσωτερικό για να προχωρήσει απρόσκοπτα ο κοινωνικός πόλεμος σε βάρος της εργασίας** και είναι έτοιμο και για καταστροφικό στρατιωτικό πόλεμο στο εξωτερικό για να επιβληθεί μια «ειρήνη» σύμφωνα με τα συμφέροντά του.

Ήδη προχωρά **η πολεμική προετοιμασία και ιδεολογικοπολιτική κατεργασία** από την πλευρά του αστικού συστήματος στην Ελλάδα, η οποία μάλιστα «απογειώθηκε» με το σκηνικό πολέμου που στήθηκε σε Έβρο και νησιά, ενώ έχει προηγηθεί η συνολική αναβάθμιση των πολεμικών τόνων σε διάφορα περιστατικά αντιπαράθεσης με την Τουρκία. Συγκεκριμένα επιδιώκουν:

- Προώθηση της «εθνικής ομοψυχίας» και της συναίνεσης των αστικών πολιτικών κομμάτων σε αυτή την πολιτική, επιχείρηση εμπέδωσης κλίματος εθνικής συστράτευσης και εθνικισμού, απαραίτητου για την απρόσκοπτη επέλαση της αστικής αντεργατικής πολιτικής στο εσωτερικό. Αξιοποίηση της πολύχρονης διαρκούς προπαγάνδας για τα «εθνικά δίκαια» και την υποβάθμιση του μετώπου στον εθνικισμό από τη ρεφορμιστική Αριστερά. Ενσωμάτωση της ρεφορμιστικής Αριστεράς, ΚΚΕ, ΛΑΕ και εξωκοινοβουλευτικών δυνάμεων στην εθνική αστική ρητορική.
- Αποδοχή της επικίνδυνης, επιθετικής, πατριδοκάπηλης γραμμής περί ΑΟΖ, εξορύξεις, ανταγωνισμό με την Τουρκία και «θερμό επεισόδιο» εάν χρειαστεί.
- Αποδοχή της απογείωσης των εξοπλισμών με παραπέρα πλήγματα στις κοινωνικές δαπάνες.
- Προώθηση της στρατιωτικοποίησης της κοινωνίας (όπως για παράδειγμα με την ανάπτυξη της εθνοφυλακής) και της δημιουργίας παρακρατικών ομάδων ακροδεξιάς και αντιπροσφυγικής δράσης (Έβρος, Λέσβος κλπ.)
- Κτύπημα των δημοκρατικών δικαιωμάτων, όπως δείχνει η κλιμάκωση της κρατικής και κυβερνητικής καταστολής, με πρόβες ανάληψης ανάλογων καθηκόντων και από το στρατό.
- Επιβολή ως μονόδρομου του «ανήκομεν στη Δύση», της συμμετοχής της χώρας σε ΝΑΤΟ και ΕΕ, της στρατηγικής συμμαχίας με τις ΗΠΑ και της ανάπτυξης αμερικανικών βάσεων, αφού «μας προστατεύουν απέναντι στην επιθετικότητα της Τουρκίας», της φύλαξης των «ευρωπαϊκών συνόρων» κλπ.
- Στοχοποίηση των προσφύγων πολέμου και των μεταναστών, με λογική μάλιστα πως είναι «πράκτορες του εχθρού», «εισβολείς», «επιτιθέμενοι» με ανάληψη ενεργού ρόλου του στρατού στην εγκληματική απώθησή τους.

Με βάση αυτή την ενιαία αντίληψη διαμορφώνονται **δύο τακτικές εντός του ελληνικού κεφαλαίου:**

Η μία βλέπει τη δυνατότητα, σε συμμαχία με ΗΠΑ και ΕΕ/Γαλλία, να επιτευχθεί τακτική πολιτική ή στρατιωτική υπερίσχυση σε βάρος της Τουρκίας και να κατακτηθεί ένα μεγαλύτερο μερίδιο στη μοιρασιά. Η τάση αυτή δυνάμωσε την περίοδο που η Τουρκία απομακρύνθηκε από τις ΗΠΑ, αλλά σήμερα υποχωρεί. Παραμένει πάντως ισχυρή, ειδικά σε κρίσιμα πεδία (στρατιωτικοί) και συζητά ακόμα και «προληπτικό πλήγμα» κατά της Τουρκίας. Εμπόδιο στις επιδιώξεις της στέκεται η στρατιωτική ισχύς της Τουρκίας αλλά και

το ότι οι ΗΠΑ επιδιώκουν να την προσελκύσουν ξανά σε σταθερή συμμαχία. Βαρύ πλήγμα δέχτηκε αυτή η λογική από το φιάσκο της διπλωματικής υποστήριξης Χάφταρ στη Λιβύη.

Η δεύτερη θεωρεί πως πρέπει να επιχειρηθεί ένας συμβιβασμός, με προσφυγή στη Χάγη ή με άλλο τρόπο. Έχει το προβάδισμα μεταξύ των αστικών κύκλων, αλλά δεν μπορεί εύκολα να προχωρήσει γιατί υπάρχει χάσμα προσέγγισης μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας, γιατί ξέρουν πως ακόμα και στην καλύτερη περίπτωση η Χάγη θα αφαιρέσει ορισμένα απ'όσα η εθνικιστική προπαγάνδα θεωρεί δεδομένα και μέρος της ελληνικής κυριαρχίας. Η χάραξη ΑΟΖ με την Ιταλία, η πρώτη του ελληνικού κράτους, αποτέλεσαν μια απάντηση στο Τουρκολιβυκό σύμφωνο, αλλά ταυτόχρονα και μια παραδοχή πως η επήρεια των νησιών εξετάζεται συγκεκριμένα και δεν είναι γενικά ίση με τη στεριά. Αντίστοιχη είναι πλέον η συζήτηση που γίνεται και με την Αίγυπτο.

Και η δεύτερη πλευρά όμως δεν αποκλείει (κάθε άλλο) κάποιο στρατιωτικό επεισόδιο ή μεγαλύτερη στρατιωτική εμπλοκή, ενώ πρωτοστατεί στην ανάγκη συμμετοχής στις επιθετικές συμμαχίες του ελληνικού κράτους (με Ισραήλ-Αίγυπτο-Κύπρο, με ΗΠΑ, με ΕΕ).

Συνολικά και οι δύο αστικές πλευρές περιέχουν, με διαφορετικό μίγμα, πλευρές στρατιωτικής αντιπαράθεσης και ένοπλων διαπραγματεύσεων και βασίζονται στο ίδιο άδικο κι επιθετικό τελικά πλαίσιο αστικών συμφερόντων.

Δ. Για μια σύγχρονη κομμουνιστική τοποθέτηση και μια αντικαπιταλιστική εργατική γραμμή

6. Απέναντι στο δόγμα της αστικής πολιτικής «ταξική ειρήνη στο εσωτερικό και πολεμικοί τυχοδιωκτισμοί προς τα έξω», η επιδίωξη των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας δεν μπορεί παρά να είναι σε αντίθετη κατεύθυνση:

Αγωνιζόμαστε για να έρθουν στο προσκήνιο τα εργατικά λαϊκά συμφέροντα που δεν ταυτίζονται με τα αστικά, ούτε ομογενοποιούνται σε κάποια «εθνική ενότητα».

Οι εργαζόμενοι δεν έχουν κανένα όφελος από εξορύξεις υδρογονανθράκων, ούτε αξίζει να χύσουν το αίμα και τον ιδρώτα τους για να κερδοσκοπήσουν οι πολυεθνικές ενέργειας και τα αντίστοιχα μονοπώλια στην Ελλάδα και στην Τουρκία. Αντίστοιχα δεν έχουν κανένα συμφέρον, το αντίθετο μάλιστα, από την συμμετοχή της χώρας και του στρατού στις πολεμικές επεμβάσεις ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και ΕΕ.

Δεν γινόμαστε συνένοχοι στο «μαύρισμα» του μέλλοντος του πλανήτη, του περιβάλλοντος και του κλίματος, με ένα νέο γύρο εκμετάλλευσης ορυκτών καυσίμων, όπως επιδιώκεται στο πλαίσιο του αδίστακτου ρυπογόνου καπιταλισμού.

Αγωνιζόμαστε για την αποτροπή του πολέμου, με την ανάπτυξη δυνατού αντιπολεμικού κινήματος. Δεν πολεμάμε για τα συμφέροντα του κεφαλαίου, των πολυεθνικών, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ.

Ιδιαίτερη σημασία έχει η υπογράμμιση πως η εργατική επαναστατική αντίληψη της Αριστεράς δεν μιλάει με τη γλώσσα της κρατικής πολιτικής και με όρους δήθεν «εθνικών δικαιών», αλλά με τη γλώσσα του δίκιου, της ειρήνης και του κοινού καλού και για τους δύο γειτονικούς λαούς, της προστασίας του περιβάλλοντος κι ευρύτερα της προοπτικής της

απελευθέρωσης των λαών της περιοχής από τα δεσμά του κεφαλαίου.

Με βάση αυτά **ξεχωρίζουμε τους εξής πολιτικούς στόχους:**

α. Αποδέσμευση από ΝΑΤΟ και ΕΕ και ξήλωμα των αμερικανικών βάσεων, ενάντια στη νέα «αμυντική συμφωνία» της κυβέρνησης της ΝΔ με τις ΗΠΑ (που προετοίμασε ο ΣΥΡΙΖΑ). **Να σπάσει ο άξονας πολέμου ΗΠΑ-Ισραήλ-Ελλάδας-Αιγύπτου-Κύπρου**. Καμιά συμμετοχή-υποστήριξη της χώρας στις ιμπεριαλιστικές επιχειρήσεις του ΝΑΤΟ και της ΕΕ. Κανένας φαντάρος ή στρατιωτικός έξω από τα σύνορα. Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στους λαούς της Συρίας, του Κουρδιστάν, της Παλαιστίνης, της Υεμένης, της Λιβύης και σε όλους όσους σήμερα βιώνουν τις συνέπειες των ιμπεριαλιστικών πολέμων.

β. Ακύρωση των πολεμικών εξοπλισμών και δαπανών, διεκδικώντας πλήρη κάλυψη των κοινωνικών αναγκών σε παιδεία, υγεία, πρόνοια, περιβάλλον κλπ.

γ. Να ηττηθεί η πολεμική προετοιμασία σε κάθε επίπεδο που εκδηλώνεται. Για να έρθουν στο προσκήνιο οι εργατικές λαϊκές νεολαιίστικες διεκδικήσεις, ενάντια στις λογικές εθνικής συναίνεσης, στην εξυπηρέτηση των πολεμικών σχεδίων των ιμπεριαλιστικών οργανισμών και του ελληνικού κεφαλαίου/κράτους, ενάντια στον μιλιταρισμό, στον εθνικισμό, το ρατσισμό και το φασισμό.

δ. Ήττα κάθε πολιτικής που οδηγεί σε αλλαγή συνόρων κρατικής κυριαρχίας (χερσαίων ή θαλάσσιων) μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Όχι στην επέκταση των χωρικών υδάτων της Ελλάδας στα 12 ναυτικά μίλια. Όχι στην αιματοβαμμένη ιμπεριαλιστική επαναχάραξη των συνόρων.

ε. Όχι στην ανακήρυξη ΑΟΖ και στις εξορύξεις υδρογονανθράκων. Παλεύουμε ενάντια σε εκχωρήσεις κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων για χάρη των «δικαιωμάτων» εξόρυξης των πολυεθνικών και των ελληνικών μονοπωλίων στην «ελληνική ΑΟΖ», έως και 200 μίλια από τα ελληνικά παράλια, δηλαδή στα διεθνή ύδατα.

στ. Εργατική λαϊκή κυριαρχία, αγώνας για το δικαίωμα του λαού μας (και όλων των λαών) να ζει και να αποφασίζει ελεύθερα για το παρόν και το μέλλον, ενάντια στην υποθήκευσή τους στα ευρωμνημόνια, τα ιμπεριαλιστικά σχέδια και τα συμφέροντα της αστικής τάξης.

ζ. Ταξική διεθνιστική αντιπολεμική πάλη, με κοινή δράση αγωνιστικών δυνάμεων σε Ελλάδα, Τουρκία και σε άλλες χώρες της περιοχής ενάντια στην πολεμοκάπηλη πολιτική, για την ειρήνη, τη δημοκρατία και τη συνεργασία των λαών.

η. Αλληλεγγύη σε πρόσφυγες πολέμου ή άλλων αιτιών και μετανάστες, απαιτώντας την παροχή ασύλου, τη δυνατότητα εισόδου στη χώρα μας και την ελεύθερη παραμονή και μετακίνησή τους είτε στο εσωτερικό είτε σε όποια χώρα επιθυμούν, ενάντια στην Ευρώπη-Φρούριο και την Ελλάδα-φυλακή, τη ρατσιστική πολιτική της ΕΕ και τη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας. Ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης μέσα στις πόλεις-όχι στη γκετοποίηση και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ίσα δικαιώματα στη μόρφωση, τη δουλειά την περίθαλψη.

θ. Μαζική αγωνιστική δράση ενάντια στον πόλεμο και τις πολεμικές εμπλοκές-επιχειρήσεις, μέσα κι έξω από το στρατό, αυτή είναι η δική μας απάντηση.

Δεν πρόκειται για επιμέρους στόχους-αιτήματα, αλλά για πλευρές της συνολικής γραμμής της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της συνολικής πολιτικής του κεφαλαίου τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό. Η προώθησή της απαιτεί μια ισχυρή μετωπική αντικαπιταλιστική και επαναστατική Αριστερά, ρήγμα στο σημερινό αρνητικό συσχετισμό δυνάμεων, με ενίσχυση της λογικής του αντικαπιταλιστικού πόλου και μετασχηματισμού της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Ταυτόχρονα, η πάλη κατά του πολέμου, που τον κουβαλά ο σύγχρονος καπιταλισμός όπως η χελώνα το καβούκι της, ανοίγει κι ένα μεγάλο πεδίο παρέμβασης μιας σύγχρονης κομμουνιστικής αντίληψης για την ανάγκη ενός άλλου κόσμου με ειρήνη, φιλία, αλληλεγγύη και συνεργασία των λαών, χωρίς εκμετάλλευση εργαζομένων και φύσης, πολέμους, ανταγωνισμούς, εθνικισμούς κλπ., ειδικά με βάση και τις μεγάλες δυνατότητες της εποχής μας. Γι' αυτό παρέμβαση και ενίσχυση ΝΑΡ, ΝΚΑ, αλλά και ενίσχυση των πρωτοβουλιών για σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα.

Ε. Η στάση των άλλων πολιτικών κομμάτων και ρευμάτων

7. Η ΝΔ κλιμακώνει όλη την πολιτική που είχε διαμορφώσει και ο ΣΥΡΙΖΑ, με έντονη πολεμοκάπηλη και αντιπροσφυγική ρητορεία, εμβαθύνει σε μια πολιτική τύπου Όρμπαν-Σαλβίνι, οι νεοφιλελεύθεροι συναντούν τους εθνικιστές και τους ακροδεξιούς. Επιχειρεί να διαμορφώσει και να εκφράσει κλίμα εθνικής συναίνεσης και ομοψυχίας στις νέες μεγάλες ιδέες της αστικής τάξης. Επιχειρεί να ηγεμονεύσει και να εκφράσει αυτή το ακροδεξιό ρεύμα σε συμμαχία με την εκκλησία και με «κοινωνικές» οργανώσεις του πατριωτικού χώρου (παραεκκλησιαστικές ομάδες, τοπικοί σύλλογοι, μακεδονομάχοι, εθελοντές εθνοφρουροί κλπ) ενώ σε κάποιες περιπτώσεις όπως στα νησιά πχ βρίσκεται σε «κοινή δράση» με οργανώσεις της ακροδεξιάς και των φασιστών.

Ταυτόχρονα βέβαια, ως κυβέρνηση κρατά ανοικτούς τους διαύλους της διαπραγμάτευσης και συμμετέχει σε αντίστοιχες διεργασίες, έτοιμη να περάσει σε αυτό το δρόμο, εάν διαμορφωθούν οι συνθήκες.

Ο **ΣΥΡΙΖΑ** συναινεί στην ουσία της εφαρμοζόμενης πολιτικής. Στα ελληνο-τουρκικά κριτικάρει την κυβέρνηση από πιο επιθετικές θέσεις. Ψήφισε παρών στη συμφωνία για τις βάσεις (που ο ΣΥΡΙΖΑ διαμόρφωσε) καθαρά για επικοινωνιακούς λόγους. Στο προσφυγικό είναι υποστηρικτής της Συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας, ενώ πρόσφατα ο Αλ. Τσίπρας (και στη συνέχεια τα όργανα του ΣΥΡΙΖΑ) μίλησαν υπέρ του κλεισίματος των συνόρων για τους πρόσφυγες από τη ΝΔ! Την ίδια ώρα επιχειρεί να ξαναβάλει πόδι μέσα στο κίνημα, με γενικόλογο αντιφασιστικό λόγο ή μέσω της νεολαίας του και επιτροπών του, όπως παλιότερα έχει διδάξει το ΠΑΣΟΚ. Είναι φανερό πως δεν μπορεί να υπάρχει «δημοκρατικό, αντιπολεμικό, φιλοπροσφυγικό» μέτωπο με τον ΣΥΡΙΖΑ και τις διάφορες κινήσεις του. Απαιτείται όμως ιδιαίτερη προσπάθεια για τη συμμετοχή στο κίνημα και σε μορφές παρέμβασης κόσμου που τον υποστήριζε, στο πλαίσιο της συνολικής προσπάθειας κερδίσματός του με την αριστερή ανατρεπτική γραμμή.

Στην ίδια αστική γραμμή κινείται και το **KINAF**, με παραλλαγές λόγω αντιπολίτευσης.

Η **Ελληνική Λύση** κινείται σε έντονα εθνικιστική και αντιπροσφυγική γραμμή. Θέλει προσοχή και αντιμετώπιση η προπαγάνδα της, όπως και των άλλων ακροδεξιών,

εθνικιστικών και νεοφασιστικών ομάδων που συγκροτούνται και μέσα από την κρίση της Χρυσής Αυγής (π.χ. Κασιδιάρης, Λαγός κλπ.). Αναπτύσσονται (και με προβολή και αναπαραγωγή από τα ΜΜΕ του ακροδεξιού λόγου), **ακροδεξιά, αντιπροσφυγικά και νεοφασιστικά δίκτυα**, που επιχειρούν να πάρουν τον έλεγχο στο δρόμο και στην καθημερινότητα, κυρίως στα νησιά, στα σύνορα κλπ.

Το **ΜΕΡΑ25** εκφράζει γραμμή κοσμοπολίτικης ειρήνης, με οικολογικές ευαισθησίες, ενάντια στις εξορύξεις κλπ., αλλά χωρίς κόντρα με την αστική επίθεση και τον ιμπεριαλισμό συνολικά.

ΚΚΕ - Υπάρχει σοβαρό πρόβλημα στη γραμμή του, ρίχνει νερό στο μύλο της εθνικής αστικής προπαγάνδας, εμφανίζοντας μονόπλευρα την Τουρκία ως επιθετική που θέλει να παραβιάσει ελληνικά κυριαρχικά δικαιώματα. Η τοποθέτηση αυτή έρχεται σε αντίφαση με την εκτίμηση περί «ιμπεριαλιστικού πολέμου» και ανταγωνισμού των αστικών τάξεων, στην οποία περιλαμβάνει και την Ελλάδα. Θεωρεί όμως πως η ελληνική πλευρά στρέφεται μονομερώς προς την «ιμπεριαλιστική ειρήνη», ενώ η Τουρκία προς την επιθετικότητα. Το τελευταίο διάστημα βασικά επιτίθεται στη γραμμή της συνεκμετάλλευσης, θεωρώντας πως θα είναι ξεπούλημα ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων. Αντιμετωπίζει τις ΑΟΖ ως θέμα «εθνικής κυριαρχίας», ενώ αφορά τον διαμοιρασμό των διεθνών θαλασσών για τις ανάγκες της καπιταλιστικής επέκτασης. Χαρακτηρίζει τα προσφυγικά κύματα «ασύμμετρη απειλή» (Κουτσούμπας 06/3/20). Πρωτοστατεί σε κινητοποιήσεις κατά των ΗΠΑ αλλά όχι σε σύνδεση με την επιθετική πολιτική της ελληνικής ολιγαρχίας/κυβερνήσεων. Διαστρεβλώνοντας πλήρως τη γραμμή ΝΑΡ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ μας κατηγορεί ως υποστηρικτές της «συνεκμετάλλευσης» και της «ειρήνης με το πιστόλι ΝΑΤΟ και ΕΕ στον κρόταφο», ενώ ορισμένα πιο προκλητικά άρθρα και για απολογητές της τουρκικής πλευράς.

Παρόλα αυτά και παρά την από τα δεξιά πίεση που πλήττει και την εκλογική βάση του ΚΚΕ, υπάρχουν αμφισβητήσεις και αντιρρήσεις σε αυτή τη γραμμή. Γι' αυτό χρειάζεται τεκμηρίωση αντιπαράθεση με τη γραμμή αυτή με ανάπτυξη της λογικής του ποια στάση πρέπει να έχει η κομμουνιστική Αριστερά στις σημερινές συνθήκες.

Ο Πανελλαδικός Αντιπολεμικός Συντονισμός (ΠΑΚΣ) συσπειρώνει δυνάμεις της Αριστεράς (Κ Σχέδιο, Αναμέτρηση, ΑΡΑΝ, ΑΡΑΣ, Αριστερό Ρεύμα, Κορδάτος, Εργατικός Αγώνας) που κινούνται με αναπροσαρμογές βασικά εντός της παραδοσιακής αντιιμπεριαλιστικής γραμμής. Υπογραμμίζει την τουρκική επιθετικότητα, υποτιμώντας τις επιδιώξεις της ελληνικής άρχουσας τάξης, μιλώντας για υπεράσπιση των «κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας», υποβαθμίζοντας καίρια το ταξικό κριτήριο και το διεθνιστικό προσανατολισμό. Στο όνομα του αντιαμερικανισμού, υποτιμά το μέτωπο σε άλλες ισχυρές καπιταλιστικές δυνάμεις (π.χ. Ρωσία).

Συνολικά, υπάρχει εικόνα πως οι θέσεις του ΝΑΡ και της νΚΑ (αλλά και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, παρά το ότι είναι «αιρετικές» έχουν επίδραση, προβληματίζουν και διεμβολίζουν. Ενδεικτική είναι και η περίοδος του Μακεδονικού, που έπαιξαν θετικό ρόλο οι θέσεις και οι πρωτοβουλίες που πήραμε.

Το θέμα του πολέμου, των επιθετικών σχεδίων του ελληνικού κεφαλαίου, των προσφύγων/μεταναστών θα αποτελέσει βασικό **πεδίο αναδιαμόρφωσης των πολιτικών συσχετισμών**. Και σε αυτά τα ζητήματα κρίνεται η διαμόρφωση αριστερού ανατρεπτικού

προσανατολισμού, η **κατάκτηση της ανεξαρτησίας των αριστερών δυνάμεων από την αστική πολιτική και θα είναι καταλύτης διεργασιών και ανακατατάξεων**, σε συνδυασμό με άλλα καθοριστικά πεδία (εργασία, ΕΕ κλπ). Η αντιπαράθεση γύρω απ' αυτά διασχίζει την Αριστερά, όπως για παράδειγμα με τη διαφοροποίηση μεταξύ Μ-Λ ΚΚΕ και ΚΚΕ(μ-λ) (θέση για άδικο ανταγωνισμό και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου), ενώ διαφορετικές προσεγγίσεις υπάρχουν και στην «πρωτοβουλία των 4» (Αναμέτρηση, APAN, ΔΕΑ, Συνάντηση).

Διεργασίες υπάρχουν και στον **αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο** με ορισμένες τάσεις να έλκονται από μια αντιιμπεριαλιστική λογική (συχνά παραδοσιακού τύπου). Υπάρχουν πρωτοβουλίες που έχουν θετικά στοιχεία (όπως πχ παλιότερη πρωτοβουλία ενάντια στις βάσεις & το ΝΑΤΟ), στο βαθμό που δεν εγκλωβίζονται στην εσωστρέφεια του α/α χώρου και υπάρχουν περιθώρια στοιχειώδους κοινού βηματισμού. Η λογική αυτή πάντως αποτελεί μειοψηφία εντός του χώρου αναρχίας και αυτονομίας, καθώς οι περισσότερες δυνάμεις υποτιμούν το ρόλο των καπιταλιστικών συνασπισμών και των ηγεμονικών κρατών στο όνομα της αντιπαράθεσης με το ελληνικό κράτος. Υποτιμούν την απειλή των διακρατικών στρατιωτικών διενέξεων και το ρόλο της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Δεν έχουν αντίληψη δράσης στο μαζικό κίνημα και στους χώρους και εγκλωβίζονται σε αδιέξοδες κινήσεις συμβολισμού εντός του «χώρου» και των «πρωτοποριών».

ΣΤ. Βασικός απολογισμός της παρέμβασής μας το τελευταίο εξάμηνο

8. Θετικά πρέπει να αξιολογήσουμε τα συνολικά βήματα που έχουμε κάνει στο πεδίο αυτό από το 4^ο συνέδριο, με επεξεργασία θέσεων σε μια σειρά τομείς (π.χ. ΑΟΖ, προσφυγικό), με την ταξική διεθνιστική οπτική και την κομμουνιστική στρατηγική να αποτυπώνονται πιο έντονα και να μας εξοπλίζουν στις κρίσιμες και δύσκολες αντιπαραθέσεις.

Στο πλαίσιο αυτό θετική ήταν η ανάπτυξη της αυτοτελούς δουλειάς ΝΑΡ και νΚΑ για το αντιπολεμικό κίνημα, τις ΑΟΖ και τα ελληνοτουρκικά, με πετυχημένες εκδηλώσεις (σε 9 πόλεις μέχρι αρχές Μάρτη), ειδική έκδοση για τις ΑΟΖ που εξαντλήθηκε, πολλές παρεμβάσεις της νΚΑ (πανό, μικροφωνικές κλπ.)

Σημαντικό βήμα ήταν η κοινή ανακοίνωση ΝΑΡ-ΕΜΕΡ Τουρκίας.

Ιδιαίτερη αξία είχε η άμεση, μαζική και πανελλαδική αντίδραση στο αντιπροσφυγικό σφράγισμα των συνόρων, με πρωτοπόρο ρόλο των δυνάμεων ΝΑΡ και νΚΑ. Αντίστοιχα η συμβολή στην αποστολή αριστερών αντικαπιταλιστικών περιφερειακών και δημοτικών κινήσεων στη Λέσβο, σε μια κρίσιμη φάση.

Πολύ σημαντική είναι η παρέμβαση σφωμ μας μέσα και από το ΔΕΦΣ και την Επιτροπή Αλληλεγγύης Στρατευμένων, που αποτελούν πολύτιμες κατακτήσεις. Η παρέμβαση αυτή κλιμακώθηκε ειδικά την περίοδο του lockdown, όταν η κυβέρνηση αποφάσισε το μάντρωμα των φαντάρων μέσα στα στρατόπεδα. Την περίοδο αυτή υπήρξε απότομη άνοδος της απήχησης του Δικτύου Σπάρτακος και της ΕΑΣ, που έθεσε ανοικτά το ζήτημα της αποσυμφόρησης των στρατοπέδων σε ρήξη με τη λογική του «αξιόμαχου», δημιουργήθηκαν δεσμοί, με πλήθος καταγγελιών και παρεμβάσεις και σε μονάδες. Έγιναν παρεμβάσεις σε διάφορες μονάδες, κεντρική παρέμβαση της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και παράσταση στο ΥΕΘΑ παράλληλα με κινητοποίηση των ΔΕΦΣ/ΕΑΣ σε συνθήκες καραντίνας και απαγόρευσης

συναθροίσεων, τέθηκε το ζήτημα σε τρία περιφερειακά συμβούλια όπου υπάρχουν πολλά στρατόπεδα (Κεντρική Μακεδονία, Ανατολική Μακεδονία Θράκη, Αιγαίο), έγινε πετυχημένη εκδήλωση στη σελίδα Μένουμε Ενεργοί κλπ.

Η όλη αυτή προσπάθεια συνέβαλε στη βελτίωση των συνθηκών εντός των στρατοπέδων, αναβαθμίζοντας το ρόλο του ΔΕΦΣ ως βασικού αγωνιστικού πόλου, ενίσχυσε την λαϊκότητα και το εύρος της παρέμβασής μας. Σε σημαντικό βαθμό η παρέμβαση αυτή συνδέθηκε με τη συνολική δράση του ΔΕΦΣ και της ΕΑΣ κατά της αντιπροσφυγικής - αντιμεταναστευτικής χρήσης του στρατού, κατά του εθνικισμού/μιλιταρισμού και της πολεμικής προετοιμασίας.

Παρόλα αυτά, η συνολική αντιπολεμική μας παρέμβαση παραμένει κατώτερη των απαιτήσεων η μετουσίωση της γραμμής μας σε διαρκή και μόνιμα κινηματικά και πολιτικά αποτελέσματα, σε επίδραση στις διεκδικήσεις και τον προσανατολισμό του μαζικού κινήματος, σε πολιτικές ανακατατάξεις και συσπείρωση σε πολιτικό επίπεδο.

Πρέπει να μας απασχολήσει αυτή η αδυναμία μας, να αναζητήσουμε τις αιτίες της. Εντοπίζουμε δύο καταρχάς: Υπάρχει σημαντική επιρροή ευρύτερα στην κοινωνία της «εθνικής αφήγησης», που μπορεί να ανοίγει δρόμο και για φιλοπόλεμη ρητορική, λόγω της μακρόχρονης ιδεολογικοπολιτικής συστημικής κατεργασίας και της μη αντιμετώπισής της από τη ρεφορμιστική Αριστερά. Η επίδραση αυτή ενισχύεται από την απογοήτευση σημαντικών τμημάτων της κοινωνίας από τη κατάληξη του αντιμνημονιακού κινήματος και της λύσης ΣΥΡΙΖΑ που έχει υπονομεύσει την πεποίθηση για τη δυνατότητα ανατροπών με συνεπαγόμενο την υποταγή στους συσχετισμούς.

Από κει και πέρα υπάρχει δυσκολία να επικοινωνήσουμε τη γραμμή μας με μαζικούς λαϊκά κατανοητούς όρους και να ενσωματώσουμε αυτοτελή αντιπολεμικά - αντιιμπεριαλιστικά - αντιμιλιταριστικά - αντιεθνικιστικά πολιτικά ζητήματα και στόχους πάλης στο εργατικό, λαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα, σε σύνδεση και με τα ιδιαίτερα προβλήματα. Οι μέχρι σήμερα πρωτοβουλίες του NAP και της νΚΑ προβάλλουν κυρίως ένα πολιτικό περιεχόμενο, χωρίς να βρίσκουν τους δρόμους να μετουσιώνονται σε πολιτική και κινηματική δράση και κινητοποίηση. Αντίστοιχες πρωτοβουλίες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, παρά τη θετική πολιτική επίδραση (π.χ. μακεδονικό), έμειναν μετέωρες.

Περιορισμένο χαρακτήρα και έλλειμμα επικοινωνίας με το μαζικό κίνημα εμφανίζει η παρέμβαση της ΑΔΚ. Παρά τις παρεμβάσεις σε πολλά θέματα υπάρχει σοβαρό ζήτημα περιεχομένου, ειδικά στην αντιμετώπιση της σχέσης του πολέμου με την ταξική πάλη συνολικά. Πολλές φορές κάτω από την έκφραση «κοινωνικός πόλεμος» (που για το NAP εκφράζει την οξύτητα της επίθεσης του κεφαλαίου και της ταξικής πάλης) χάνεται η ιδιαιτερότητα και η απειλή του στρατιωτικού διακρατικού ή δια αντιπροσώπων πολέμου, όπου η αγριότητα και ο καταστρεπτικός χαρακτήρας της αστικής κυριαρχίας αναβαθμίζεται ποιοτικά. Αυτό οδηγεί σε αδυναμία να πρωτοστατήσει η ΑΔΚ στον αγώνα για αποτροπή του πολέμου και για ειρήνη των λαών, σε σχετική υποβάθμιση της πάλης ενάντια στη συμμαχία της ελληνικής αστικής τάξης με τους ιμπεριαλιστικούς συνασπισμούς. Ο κοινωνικός πόλεμος του κεφαλαίου συνδέεται στενά στην εποχή μας, αλλά δεν ταυτίζεται με τον στρατιωτικό πόλεμο. Μια τέτοια αντίληψη μετατρέπει την αναγκαία μετωπική αντιπολεμική συσπείρωση σε μια ιδιότυπη οργάνωση για όλα, αφού «όλα είναι πόλεμος».

Στο πλαίσιο αυτό, οφείλουμε να γνωρίζουμε πως η αντικαπιταλιστική και σύγχρονα κομμουνιστική Αριστερά που αντιστέκεται και σηκώνει κεφάλι, με το ΝΑΡ και το ΝΚΑ στην πρώτη γραμμή, βρίσκεται **στο στόχαστρο της αστικής πολιτικής και του αστικού κράτους**. Ήδη έχουν δείξει τις προθέσεις τους με συλλήψεις και πλήθος αγωγών, επιθέσεις των δυνάμεων καταστολής και βεβαίως θα υπάρχει και συνέχεια. Γι' αυτό, πρέπει -ειδικά σε αυτή τη δύσκολη αναμέτρηση- να είμαστε απόλυτα συσπειρωμένοι και προσεκτικοί, να λειτουργούμε με ενιαίο σχέδιο-κέντρο και συλλογική επεξεργασία, να ενισχύσουμε την περιφρούρηση σε όλα τα επίπεδα.

Οι ανεπάρκειες και οι αδυναμίες που μας χαρακτηρίζουν, παρά τα βήματα που έχουν γίνει, βαραίνουν την οργάνωση, και πρωτίστως τα όργανα, την Π.Ε. και το γραφείο της, που πρέπει να ανταποκριθούν σε ανώτερο επίπεδο. Οφείλουμε μια καθαρή **αυτοκριτική** για την αντιμετώπιση του κρίσιμου αυτού πεδίου ως παράπλευρου της όλης δράσης μας, κατάσταση βέβαια που επικρατεί σε πολλά κεντρικά όσο και αυτοτελή πολιτικά μέτωπα (δημοκρατικό, προσφυγικό κλπ.)

Z. Οι στόχοι μας

9. Στο Πανελλαδικό Σώμα του Ιανουαρίου αποφασίσαμε: «Προκύπτει με μεγαλύτερη ένταση η ανάγκη ανάπτυξης ενός ταξικού διεθνιστικού αντιπολεμικού κινήματος στη περιοχή μας και στη χώρα μας που θα ξεκινά τη παρέμβασή του με σκοπό την αποτροπή του πολέμου, την ήττα της πολεμικής προετοιμασίας, ενάντια στις δυσβάστακτες πολεμικές δαπάνες (εξοπλισμοί), την πάλη των λαών ενάντια στους πολεμοκάπηλους σχεδιασμούς του ΝΑΤΟ και όλων των αντίστοιχων ολοκληρώσεων, την πάλη για την πλήρη αποδέσμευση από αυτούς και τη διάλυση τους, την πάλη για το κλείσιμο των βάσεων στην Ελλάδα. Που θα συνενώνει την πάλη για την αποτροπή του πολέμου με τις εργατικές-λαϊκές διεκδικήσεις, τον αγώνα για δημοκρατικές ελευθερίες, για τα δικαιώματα προσφύγων και μεταναστών, για την προστασία του περιβάλλοντος. Που θα παλεύει απέναντι στις πολιτικές που γεννούν την προσφυγιά, και θα εντάσσει οργανικά στις γραμμές του τους πρόσφυγες και τους μετανάστες που βρίσκονται εγκλωβισμένοι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και σε αντίστοιχες δομές σε όλη τη χώρα. Θα παλεύει για το δικαίωμα στην ελεύθερη μετακίνηση, την πρόσβαση στη δημόσια υγεία και παιδεία, στην εργασία και την εξασφάλιση αξιοπρεπούς στέγης όλων των προσφύγων, κόντρα στην αντιμεταναστευτική πολιτική ΕΕ και κυβερνήσεων. Θα εμπνέεται από τον αγώνα για ειρήνη και διεθνιστική αλληλεγγύη των λαών, για μια ζωή με ελευθερία».

Άρα βασικός στόχος είναι **η διαμόρφωση ενός σύγχρονου αντιπολεμικού κινήματος, στηριγμένου και διαρθρωμένου στο εργατικό, λαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα** και τους φορείς τους, καθώς και στις κινήσεις-συσπειρώσεις-σχήματα της **αριστερής αντικαπιταλιστικής πτέρυγας**. Ένα κίνημα που θα κατακτά, μέσα από τη δική του πείρα τους αναγκαίους στόχους της εποχής ξεκινώντας από βασικές αφετηρίες, την πάλη κατά της πολεμικής προετοιμασίας, την εναντίωση στην πολιτική ΝΑΤΟ, ΕΕ, ελληνικού κεφαλαίου, κυβέρνησης, τη διεθνιστική αλληλεγγύη σε πρόσφυγες και μετανάστες. Αντιπολεμικό κίνημα και με αυτοτελείς μορφές (Αντιπολεμικές κινήσεις-πρωτοβουλίες) και με υιοθέτηση των στόχων του από τις αριστ.-αντικαπ. κινήσεις, εργατικές συσπειρώσεις, φοιτητικά σχήματα και σωματεία, συνδικάτα, φοιτητικούς συλλόγους, πρωτοβουλίες γειτονιάς κλπ. Το κίνημα αυτό θα παλεύει τόσο γενικά όσο και συγκεκριμένα στο χώρο του για την αποτροπή και το

«μπλοκάρισμα» της πολεμικής προετοιμασίας και μηχανής: π.χ. ενάντια στους εξοπλισμούς, φοιτητές κατά πολεμικών ερευνητικών προγραμμάτων, λιμενεργάτες και τοπικές κινήσεις ενάντια στην πολεμική χρήση των λιμανιών (π.χ. απόβαση πεζοναυτών ΗΠΑ στην Αλεξανδρούπολη), αλληλεγγύη και κοινός αγώνας με τους πρόσφυγες.

Η αντίληψή μας αυτή έχει πολύ μεγάλη σημασία. Δεν ανταποκρίνεται στις εκρηκτικές ανάγκες της εποχής μια αντιπολεμική δράση λίγων μνημένων, δομημένη κυρίως μέσω συμμαχιών με πολιτικά και ιδεολογικά ρεύματα, του χώρου της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς ή του αναρχικού κι αυτόνομου χώρου, μεγάλο μέρος εκ των οποίων έχουν αδυναμία παρέμβασης ή και εχθρότητα προς το μαζικό κίνημα. Γι' αυτό επιδιώκουμε ένα πλατύ μαζικό ανατρεπτικό αντιπολεμικό κίνημα, με συμμετοχή εργαζομένων και ανέργων, νέων, κόσμου της γειτονιάς, μεταναστών και προσφύγων, στηριγμένο και σε σωματεία, συλλόγους, συλλογικότητες, λαϊκές συνελεύσεις, εργατικές λέσχες κλπ. Μια αντιπολεμική πάλη που αντιπαλεύει, αποκρούει και ανατρέπει την αστική και κυβερνητική επίθεση, αλλάζει τους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς.

Η συνεργασία με δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής και μάχιμης Αριστεράς και άλλες πρωτοπόρες δυνάμεις του κινήματος μπορεί και πρέπει να αξιοποιείται για το άπλωμα στο μαζικό κίνημα και για την προώθηση ανατρεπτικών πολιτικών στόχων στην αντιπολεμική πάλη. Και με αυτή την έννοια μπορούν να συμβάλλουν και μετωπικές πολιτικές πρωτοβουλίες του NAP και της ANΤΑΡΣΥΑ.

10. Καταρχάς απαιτείται η επεξεργασία και ανάπτυξη της γραμμής μας, η δυνατότητα εκλαϊκευμένης απεύθυνσης με αξιοποίηση ανάλογων υλικών. Εξωστρέφεια – κλιμάκωση της πολιτικής καμπάνιας NAP-νΚΑ. Αφίσα, προκήρυξη, αρθρογραφία και συνεντεύξεις σε ΜΜΕ, αξιοποίηση έκδοσης για ΑΟΖ (επανεκδοση). Δημιουργία αντιπολεμικής προσούρας NAP-νΚΑ.

Προώθηση της διεθνιστικής συνεργασίας με το ΕΜΕΡ και άλλες αριστερές, εργατικές και κομμουνιστικές οργανώσεις της περιοχής.

Πρόταση για πολιτική πρωτοβουλία ANΤΑΡΣΥΑ για κοινή ανακοίνωση και συντονισμό δράσης με δυνάμεις της μαχόμενης Αριστεράς και άλλες πολιτικές συλλογικότητες. Αναβάθμιση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης της ANΤΑΡΣΥΑ με τους αναγκαίους αντιπολεμικούς στόχους.

Παρέμβαση στο μαζικό κίνημα / συμβολή στην έκδοση αντιπολεμικών ψηφισμάτων με σύγχρονο περιεχόμενο και στον εμπλουτισμό όλων των πλαισίων σε σωματεία, φοιτητικούς συλλόγους, Εργατικές Λέσχες, συλλογικότητες γειτονιάς κλπ. Αγωνιστική παρέμβαση ενάντια στην πολεμική προετοιμασία και εμπλοκή, όπως εκφράζεται σε κάθε χώρο (π.χ. φοιτητικό κίνημα κατά ερευνητικών προγραμμάτων για στρατιωτικές και κατασταλτικές ανάγκες). Αντιπολεμικές πρωτοβουλίες, εκδηλώσεις-συζητήσεις –πολιτιστικές δραστηριότητες, διαδηλώσεις.

Είναι σημαντικό να διαμορφώνονται χώροι πολιτικής και κοινωνικής υποδοχής των αντιστάσεων, ενίσχυσης της αίσθησης «είμαστε πολλοί όσοι λέμε ΟΧΙ», μπορούμε να τους σταματήσουμε κ.λπ., σε μια στιγμή που καλλιεργείται κλίμα τρομοκρατίας και το αντιπολεμικό κίνημα πάει να χαρακτηριστεί περίπου ως προδοτικό. Οι εργατικές λέσχες

μπορούν να συμβάλλουν ιδιαίτερα σε αυτό.

Συνολική αντιπολεμική πρωτοβουλία σε επίπεδο του μαζικού κινήματος, με πρωτοβουλία αγωνιστών από εργατικούς, νεολαιίστικους χώρους, γειτονιές κλπ. που θα συντονίζει και θα συνενώνει δυνάμεις του μαζικού κινήματος στην αντιπολεμική δράση. Στόχος η δημιουργία ενός Αντιπολεμικού Συντονισμού, όπου θα συμμετέχουν αγωνιστές, συλλογικότητες, κινήσεις και φορείς του μαζικού κινήματος.

Ιδιαίτερη δραστηριότητα σε αυτή την κατεύθυνση μπορούν να έχουν όλες οι κινήσεις περιφερειών και δήμων, τα εργατικά και φοιτητικά σχήματα.

Προγραμματισμός πανελλαδικής αντιπολεμικής μέρας δράσης, ανάλογα με τις εξελίξεις.

Αποδόμηση με σταθερό και αναβαθμισμένο τρόπο της πολεμικής και ρατσιστικής προπαγάνδας συνολικά του συστήματος, των ΜΜΕ και της κυβέρνησης (χαρακτηριστικό παράδειγμα οι ΑΟΖ).

Πρωτοβουλίες για την ενίσχυση της διεθνιστικής αλληλεγγύης μεταξύ των εργαζομένων και των λαών της περιοχής π.χ. επικαιροποίηση της Διακήρυξης της Κεσσάνης.

Αναβάθμιση και μονιμοποίηση της παρέμβασης μας ιδιαίτερα στη νεολαία (μαθητές, φοιτητές, νέους εργαζόμενους), που αποτελεί κρίκο, για την εξέλιξη των συσχετισμών.

Ενίσχυση του κινήματος μέσα κι έξω από το στρατό με στήριξη της προσπάθειας του ΔΕΦΣ και της Επιτροπής Αλληλεγγύης Στρατευμένων. Αναβάθμιση και μαζικοποίηση της Επιτροπής Αλληλεγγύης Στρατευμένων. Ιδιαίτερα πρέπει να κινητοποιηθούμε απέναντι στις δικαστικές διώξεις που έχουν δεχθεί μέλη της ΕΑΣ. Το Δίκτυο Σπάρτακος και η ΕΑΣ αντιμετωπίζουν τη δεύτερη συνεχόμενη δίωξη μέσα σε λιγότερο από ένα χρόνο, την τέταρτη συνολικά τα τελευταία χρόνια, με μια, επίσης, σχεδόν πανομοιότυπη και εξίσου, φυσικά, κατάπτυστη, κατηγορία· αυτή της συκοφαντικής δυσφήμισης λόγω δημοσίευσης καταγγελιών και δράσεων φαντάρων.

Χρειάζεται μια μαζική, με έντονα εργατικά-λαϊκά-νεολαιίστικα χαρακτηριστικά, αντικαπιταλιστική διεθνιστική αντιπολεμική κίνηση. Στη κίνηση αυτή επιδιώκουμε να συμμετέχουν αγωνιστές του μαζικού εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικού κινήματος, καθώς και δυνάμεις που κινούνται, έστω και με αντιφάσεις, σε αντικαπιταλιστική, αντιιμπεριαλιστική και διεθνιστική κατεύθυνση. Στην παρούσα φάση η ανάγκη για μια τέτοια κίνηση δεν καλύπτεται από την ΑΔΚ. Ανάλογα με τις δυνατότητες και με πρωτοβουλία των τοπικών οργανώσεων προωθούμε τη δημιουργία αυτοτελών αντιπολεμικών κινήσεων σε πόλεις και περιοχές.

Η Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

25 Ιουλίου 2020

[Tweet](#)

